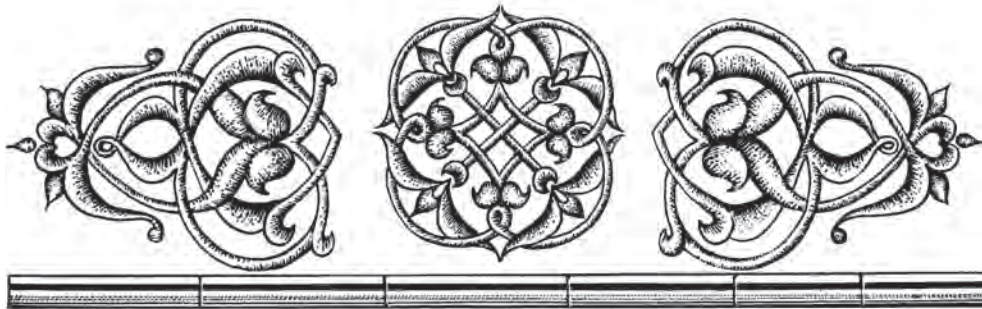

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

«Ձայն եղել ի հրեշտակէն՝
բարբառ եղել ուրախութեան՝
«Տէր յարեաւ.
փա՛ռք յարութեանն Տեառն»
(Շարակնոց):

Անորից մեր սրտերը լցված են բերկրանքի ու հույսի անհուն զգացումով, քանզի ծագում է առավոտյան արշալույսը, եւ Յուդաբեր կանանց հետ միասին, մեզ եւս ավետվում է հրեշտակների բարի լուրը. «Ինչո՞ւ ողջին մեռելների մէջ էք փնտռում: Այստեղ չէ, այլ՝ յարեաւ» (Ղուկ. ԻԴ. 5-6): Եւ այդ պահին Յուդաբեր կանանց զգացած անչափ ուրախությունը, ցնծությունը, խնդության եւ երջանկության ապրումը փոխանցվում է մեզ, իսկ մենք, ձայնակցելով սրբազան շարականագրին, պատասխանում ենք՝ «Տէր, օրհնեալ է Քո յարութիւնը»:

Քրիստոս, Իր հարությանը հաղթելով մահվան ու գերգմանի խավարային ուժին, լրումին է հասցնում փրկչական տնօրինությունը՝ «...քանի որ չեկայ, որ աշխարհը դատապարտեմ, այլ՝ որպէսզի փրկեմ աշխարհը» (Յովհ. ԺԲ. 47), եւ ծագում է որպես՝ աշխարհի Լույս եւ Կյանք՝ «որպէսզի ամէն ոք, որ ինձ հաւատում է, խաւարում չմնայ» (Յովհ. ԺԲ. 46):

Քրիստոսի՝ մահվան նկատմամբ տարած հաղթանակը մեզ համար դառնում է առաջնորդող փարոս, որը մահվան ստվերների մեջ լույս է, վշտի պահին՝ մխիթարություն ու սփոփանք, տխրության եւ արցունքի պահին՝ ուրախություն ու ժպիտ:

Քրիստոսի հարությանը, մարդկության համար բացվում է դեպի երկինք տանող ճանապարհը, հավիտենական անվիշտ կյանքի ավետյաց երկիրը ժառանգելու հնարավորությունը, որին, սակայն, կարող ենք

հասնել միայն Նրա միջոցով. «Ես եմ Ճանապարհը եւ Ճշմարտութիւնը եւ Կեանքը: Ոչ ոք չի գայ Հօր մօտ, եթէ ոչ՝ ինձանով» (Հովհ. ԺԴ. 6):

Ս. Հարության մեծագույն այս տոնին մեկ անգամ եւս ողջ աշխարհի համար հնչում է հրեշտակաբարբառ ավետիսը.

«Այսօր հրեշտակք ի բարձունս՝
 ուրախանան ընդ մարդկան.
 որք իջեալ ի յերկնից տան զաւետիս աշխարհի.
 Յնծացէ՛ք
 այսօր Քրիստոս յարեալ ի մեռելոց»
 (Շարակնոց):

**Ն. Ս. Օ. Տ. Տ. ՎԱՐԵԳԻՆ Բ. ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՅ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍԻ ՊԱՏՎԱՍՐ
ՄԵՐ ՏԵՐ ԵՒ ՓՐԿԻՉ ՅԻՍՈՒՄ ՔՐԻՍՏՈՍԻ
ՍՈՒՐԲ ՅԱՐՈՒԹԵԱՆ ՏՕՆԻ ԱՌԹՈՎ**

(21 ապրիլի, 2019 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Յարեաւ Աստուած եւ ցրուեցան ամենայն թշնամիք Նորա»
(Ժամագիրք):

Սիրելի՛ հաւատաւոր զաւակներ Մեր,

Սուրբ Յարութեան տօնի ուրախութիւնն է համակել մեր հոգիները, Յարութեան յաղթական բերկրանքն է ամենուր՝ մեր շուրջը, մեր եկեղեցիներում, ընտանիքներում, քրիստոնեայ ողջ աշխարհում, նաեւ՝ բնութեան զարթօնքի մէջ: Քրիստոս յաղթական ելել է փակուած քարանձաւից, եւ հրեշտակը Նրա յարութեան աւետիսն է հնչեցնում թափուր գերեզմանից: Փրկչի յաղթանակով փշրուել են մեղքի ու մահուան կապանքները, բացուել են դռները երկնքի արքայութեան եւ մարդկանց ընծայուում է աստուածային շնորհը՝ ժառանգելու յաւիտենական կեանքի անգին պարգեւը. «Ես իսկ եմ յարութիւն եւ կեանք. ով հաւատում է Ինձ, թէպէտ եւ մեռնի, կապրի. եւ ով կենդանի է ու Ինձ հաւատում է, յաւիտեան չի մեռնի» (Յովհ. ԺԱ. 25-26):

Քրիստոսով յարութեան եւ յաւիտենական կեանքի ուղին սկսուում է այս աշխարհից, մարդու կեանքի վերափոխումից, մեղքի ու չարիքների մերժումից, դէպի սրբութիւն ու կատարելութիւն ընթացքից: Արդարեւ, որտեղ բաց են մարդկային հոգիները Քրիստոսի Յարութեան լոյսի առջեւ, այնտեղ ցրուում ու նահանջում են խաւարները աստուածամերժ շարահնար խորհուրդների, մոլորեցնող

գաղափարախօսությունների, բաժանումների ու բեկեռացումների, անհանդուրժողականության, թշնամության ու պառակտումի, եւ հաստատուում են համերաշխություն ու միաբանություն, հաւատարմություն, սրբություն, սէր եւ ուրախություն: «Աստուած յարություն առաւ, եւ ցրուեցին Նրա բոլոր թշնամիները», - օրհնաբանում է ժամասացը:

Աշխարհի խաղաղության, հասարակության բարօրության, մարդկության ներգաշնակ գոյակցության, ընտանիքների ամրության եւ ամենայն բարիքի հակառակ են այն ընթացքները, որոնք մերժում են Քրիստոսով նորոգությունը եւ գերի դարձնում կեանքը մեղքին, ենթարկում աղաւաղումների ու կործանման:

Քրիստոսի Յարութեան աւետիսը հրաւէր է ամենքին՝ ապրելու Փրկչի պարգեւած շնորհներով՝ որպէս նոր մարդ, ինչպէս պատգամում է առաքեալը. «Հեռո՛ւ վանեցէք ձեզնից հին մարդուն իր նախկին կենցաղով, այն, որ ապականուած է խաբեպատիր ցանկություններով. նորոգուեցէ՛ք ձեր մտքով եւ հոգով ու հագէ՛ք նոր մարդը, որ ստեղծուած է ըստ Աստծո՛ւ՝ արդարութեամբ եւ ճշմարիտ սրբութեամբ» (Եփ. Ռ. 22-24): Հաւատալ Քրիստոսի Յարութեանը եւ Քրիստոսով մեր յարութեանը ու մեր կեանքի վերափոխմանը, նշանակում է ոչ միայն յաղթանակ տանել մեղքի, մոլությունների ու մոլորությունների դէմ, այլեւ սիրով համակուել ամենքի հանդէպ՝ մերժելով արդարության, արժանապատուության եւ ամենայն մարդկայինի ոտնահարումները, տարածել հոգատարություն ու համընդհանուր հաճություն, ինչպէս Քրիստոս, «որ եկաւ եւ փրկեց բոլոր արարածներին» (Շարական): Յարութեան շնորհն ընդունած քրիստոնեայի կեանքում տեղ չունեն ազահութեան, անիրաւության, ատելության, բռնությունների եւ Աստուծոյ պատուիրանները անտեսող այլ դրսեւորումները, որոնք մեղքից ու մահից Քրիստոսի պարգեւած ազատության մերժումն են եւ վերացնում են բարին ու բարիքը մարդու, ընտանիքի, երկրի կեանքից: Ազատությունը տրուած է բարին ընտրելու եւ ո՛չ թէ չարիքի ու սանձարձակությունների պատրուակ դարձնելու համար (հմմտ. Ա. Պետր. Բ. 16): Յիրաւի, յարութեան շնորհի ժառանգորդ լինելը արտայայտուում է ապրելակերպի, գործերի, ոչ միայն անձնական ու ընտանեկան, այլեւ հանրությանը, ազգին, մարդկությանը բերած օգտակարության ու ներդրումի մէջ: Այս ճանապարհով է պայծառանում եւ արդիւնաւորուում հաւատքը, առատանում յոյսը, հաստատուում եղբայրասիրությունն ու միասնաբար առաջընթացի ուղին:

